

I

L.A. verbergt het verleden als een voortvluchtige crimineel.

Misschien was het wel daarom dat niemand protesteerde toen het oordeel werd geveld dat de ondergang van het Fauborg betekende.

Ik woon in een *company town*, een stad die bestaat bij de gratie van een fabriek, en in deze fabriek produceren ze illusies. In het parallelle universum dat wordt geregeerd door psychopaten die films maken, is communicatie een flitsende uitwisseling van oneliners, wint de scalpel het van genetica, en is bestendigheid een doodzonde omdat het de opnamen vertraagt.

In L.A. stonden ooit meer victoriaanse herenhuizen dan in San Francisco, maar L.A. riep de sloopkogel te hulp. Al dat vakwerk maakte in de jaren dertig plaats voor bungalows, die in de jaren vijftig moesten wijken voor drive-inwoningen, die het op hun beurt moesten afleggen tegen gigantische slaapdozen voor volwassenen, met muren waar een peuter moeiteloos met zijn knuistje een gat in slaat.

Cultuurbeschermers proberen de erosie een halt toe te roepen, maar strijden uiteindelijk voor verloren zaken als tankstations en verlopen motels. Geld gaat van hand tot hand, bestemmingsplannen worden tactisch bijgesteld, en juweeltjes als het Ambassador Hotel verdwijnen als met botox platgespoten rimpels.

Het Fauborg Hotel was het Ambassador niet, maar bezat niettemin een eigen charme. Het oogde met zijn drie verdiepingen koloniale baksteen zwaarmoedig in een rustig huizenblok aan Crescent Drive in Beverly Hills, ingeklemd tussen een verzorgingshuis en een stomerij. Slechts een klein eindje lopen, maar lichtjaren verwijderd van de postmoderne cafés aan

Canon Drive en de koopwoede op Beverly en Rodeo. Het Fauborg kwam in weinig reisgidsen voor, maar er waren weinig hotels in de stad met een hogere bezettingsgraad.

Het was gebouwd in 1949 door Marcel Jabotinsky, een Fransman die de Holocaust had overleefd. Hij had in het ontwerp de villa's nagebootst die hem als tiener hadden gefascineerd in Amerikaanse films. Zijn eerste gasten waren andere naoorlogse vluchtelingen geweest die rust en vrede zochten. Datzelfde verlangen naar geborgenheid was door de jaren heen kenmerkend gebleven voor de clientèle, die bestond uit de elegante grootouders van de postmoderne leeghoofden, en die zeldzame Amerikaan die bereid is om glitter en scherpelijperij en vermoeide ironie in te ruilen voor een goede nachtrust.

Ik kende het Fauborg omdat ik er kwam om iets te drinken. De lounge achterin was klein. Het was er donker zonder bedoelingen, de lambrisering was van kwartiers gezaagd eiken fineer. Aan de wand hingen tweederangs romantische landschappen uit de school van Barbizon. De tachtig jaar oude bultenaar achter de bar brouwde de beste Sidecar in heel L.A. en Robin houdt van Sidecars. Achter de grote zwarte Steinway links in de hoek kon je allerlei pianisten aantreffen, voornamelijk voormalige studiomuzikanten met pensioen. Ze voegden zich onder alle omstandigheden naar het plezierige geroezemoes en het harmonische tinkelen van kristallen glazen. Het personeel was alert, maar niet opdringerig, hapjes waren redelijk, en als je het etablissement verliet, had je het gevoel dat je verkwikt was.

Robin en ik brachten er veel zondagavonden door in een zitje achterin, met gebarsten leren bekleding. We hielden elkaars hand vast, knabbelden op toastjes en zogen Gershwin op.

Op een zaterdagochtend in het voorjaar leverde Robin een nieuwe gitaar af bij een oude rocker die in de Beverly Hills Flats woonde, en op weg daar naartoe kwam ze langs het Fauborg. Een bord dat was opgehangen boven het waaivormige bovenlicht kondigde het einde aan:

MORGEN LAATSTE AVOND
NEEM SAMEN MET ONS AFSCHIED
WIJ DANKEN U VOOR DE MOOIE JAREN

de familie Marcel Jabotinsky

Robin had er niet vreemd van moeten opkijken. Een week eerder hadden we een Thais restaurant opgezocht waar we al meer dan vijf jaar heerlijk hadden gegeten, en troffen niet meer aan dan een bouwput achter een hoog hek. Een maand daarvoor was ze een oude schoolvriendin tegengekomen en had ze gevraagd hoe het met haar man ging.

‘Welke?’

‘Jeff.’

De vrouw had gelachen. ‘Jeff is verleden tijd, schat. Cliff is minder lang geleden, maar toch.’

Stad van de papieren zakdoekjes.

Robin zei: ‘Weinig keus, hè? Je neerleggen bij het onvermijdelijke of een heleboel sentimentele nostalgie riskeren.’

We zaten op de bank in de woonkamer met Blanche, onze kleine Franse bulldog, die zich tussen ons in had gewurmd en het gesprek volgde als de bal bij een tenniswedstrijd.

Ik zei: ‘Ik wil er sowieso wel heen.’

Ze trok aan een pijpenkrul en liet hem terugspringen. ‘Ach, verdorie, ik krijg nooit meer zo’n goede Sidecar, en het is een goed excuus om weer eens een jurk aan te trekken.’

‘Dan trek ik een pak aan.’

‘Dat mag ik wel, schat, als jij een pak aantrekt. Maar niet dat zwarte pak. Laten we de schijn ophouden dat het geen begrafenis is.’

Wisten wij veel.

We arriveerden om negen uur. Achter het waaiervenster brandde zwakjes licht.

Crescent Drive was uitgestorven, op één enkele man na die met een walkietalkie tegen een parkeermeter leunde even voorbij het hotel. In de dertig, lang, breed, kortgeknipt gelig haar. Hij nam ons in een fractie van een seconde op door tot spleetjes toegeknepen ogen en concentreerde zich toen weer op het bestuderen van de lege straat.

Zijn pak was zwart en het plooidde zich ongemakkelijk om zijn omvangrijke gestalte. Een interessante bobbel deed het borstzakje opbollen, een spiraalvormig snoer liep van een oor- tje en verdween onder zijn kraag.

Robin fluisterde: ‘Als iemand serieus bewaking nodig heeft, waar zijn dan de paparazzi?’

Ik zei: ‘Goede vraag. Ze komen als strontvliegen af op het eerste teken van moreel verval.’

‘Soms worden de strontvliegen vertroeteld als huisdieren. Ik heb eens een mandoline afgeleverd bij Bite en ik zat bij hem in de keuken terwijl zijn agent de paparazzi belde om te laten weten waar De Ster zou gaan lunchen.’

Om de een of andere reden keek ik om naar meneer Zwartpak. Zijn hoofd schoot terug in de oude stand om het trottoir te onderzoeken. Hij had naar ons staan kijken. Ondanks de bestudeerde onverschilligheid hield hij zijn schouders gespannen, oogde hij versteender dan de vier presidenten van Mount Rushmore.

Onze aarzeling moet te lang hebben geduurd, want hij keerde zich half in onze richting en begon te staren. Robin glimlachte en wapperde met haar vingers naar hem. Haar wilde krullen glansden koperkleurig in het maanlicht, haar jurk oog-

de als een zwarte tulp, boven rode naaldhakken.

Meestal heeft dat wel effect.

Zwartpak vormde geen uitzondering op de regel en glimlachte terug. Toen verstrakte hij en richtte hij zich weer op het plaveisel.

Robin zei: 'Blijkbaar kan ik het niet meer.'

'Het is een robot.'

'Ik heb nooit problemen gehad met machines.'

Toen we de bronzen deur naar de lobby van het Fauborg openduwden, kwamen we in een roetige duisternis, die de damastpruimkleurige vloerbedekking een modderig aanzien gaf. Al het meubilair was verdwenen, er stond niemand achter de balie, op de muren was aan grauwe rechthoeken te zien waar de schilderijen hadden gehangen.

Eén ding was niet veranderd: de vertrouwde mengeling van geuren van gebraden vlees, ontsmettingsmiddelen en Frans parfum met een grasluchtje.

De antieke ventilator bonsde met onregelmatige tussenpozen tegen het plafond, maar er hing een benauwde, stoffige, bedompte lucht.

Robin kneepte in mijn arm. 'Misschien is dit toch niet zo'n goed idee.'

'Wil je weer weg?'

'Jij en ik, en dan opgeven? Dat zit niet in ons DNA.'

De helft van de armaturen voor het licht in de lounge was verwijderd. De ruimte was een grot. Toen mijn ogen zich hadden aangepast aan de schemering, ontwaarde ik de ruimhartig gestoffeerde leren en tartan bekleding van het meubilair. Ook hier was alle kunst verdwenen.

Dat gold ook voor de grote zwarte Steinway met het enorme cognacglas voor fooien. Blikkerige muziek uit een onzichtbare luidspreker stroomde de ruimte in. Een FM-station met muzak. Terwijl we stonden te wachten tot ons een tafel zou worden toegewezen, maakte Barry Manilow plaats voor een reclame voor een autoverzekering.

Als voetgangers in de mist kregen de andere gasten geleidelijk vorm. Een groep goed verzorgde, grijzende zestigers die eruitzagen alsof ze net uit San Marino kwamen, twee Europees ogende stellen, een jaar of tien ouder. Beide mannen droegen een cravate.

Eén gast voldeed niet aan de regel van een gevorderde leeftijd: twee tafels verwijderd van ons gebruikelijke hoekje zat een jonge vrouw in het wit, die om de vijftien seconden op haar horloge keek.

Niemand benaderde ons om ons te begroeten, dus namen we plaats aan een gehavend tafeltje, waarop geen snacks, bloemen of kaarsen te zien waren.

De verzekeringsreclame zeurde verder. Bij de bar klonk gekinkel van glas.

Het was niet Gustave met zijn gebogen rug, die boven de plaat glanzend eikenhout stond. Zijn plaats werd ingenomen door een grimmige, rondborstige brunette die eruitzag alsof ze het vruchteloze streven een carrière op te bouwen in de film-industrie eindelijk had opgegeven. Ze mixte iets wat leek op een doorsnee martini, terwijl ze een spiekbriefje raadpleegde. Ze keek verbeterd en wekte de indruk dat gin met een scheutje vermout voor haar te hoog gegrepen was. Druppels vocht vormden kleine reflecterende plasjes op de bar terwijl ze onhandig evenveel drank morste als ze in het glas goot. Ze haalde diep adem, pakte een olijf, schudde haar hoofd en legde hem terug in de schaal. Hoezo hygiëne?

Haar derde poging om een schijfje citroen af te snijden lukte min of meer. Ze gaf het drankje aan een ober die ik nog niet eerder had gezien. Hij leek te jong om te worden toegelaten in een etablissement waar sterkedrank werd geschonken. Hij had slaphangend vuilblond haar, een weke kin, en een gevaarlijk grote vlinderstrik. Zijn rode jasje was een flodderig katoenen ding van een verhuurbedrijf, de pijpen van zijn zwarte broek hielden twee centimeter te vroeg op.

Witte sokken.

Zwarte tennisschoenen.

Ralph, tientallen jaren lang de ober van het Fauborg, had

nooit anders gedragen dan een onberispelijke smoking met sjaalkraag, een gesteven wit overhemd, een sjerp met een schotse ruit en gladde zwartleren halfhoge laarsjes.

Ralph was nergens te bekennen. Hetzelfde gold voor Marie, van middelbare leeftijd, maar met een zuidelijke schoonheid, die insprong als het druk was en pikante oneliners debiteerde bij het serveren van drankjes.

Roodjasje bracht de martini naar de jonge vrouw in het wit, behoedzaam manoeuvrerend als een vijf jaar oud jongetje dat bij een huwelijksplechtigheid de ringen op een kussentje komt aandragen. Toen hij bij haar aankwam, neeg ze haar hoofd koket en zei ze iets. Hij haastte zich terug naar de bar en keerde terug met drie olijven en een zilveruitje op een schaalpje.

Terwijl de reclame plaatsmaakte voor een verkooppraatje voor de nieuwste Disneyfilm, bleef Roodjasje kletsen met de jonge vrouw, met zijn rug naar ons toe. Ze was niet veel ouder dan hij, misschien vijfentwintig, en had een lief ovaal gezicht en grote ogen. Onder een wit zijden mini-jurkje stak een paar slanke benen uit. Aan haar voeten droeg ze zilverkleurige muiltjes. Een bijpassende zijden sjaal, romig als verse melk, omzoomde haar gezicht. Dat ze een sjaal droeg strookte niet met haar jurk; boven winters, onder zomers.

Haar blote armen waren glad en bleek, haar wimpers zo lang dat ze niet echt konden zijn. Ze verleidde er de ober mee.

De diamanten op het horloge om haar rechterpols schitterden toen ze er opnieuw op keek. De ober maakte nog geen aanstalten om te vertrekken toen ze iets uit een klein, wit tasje haalde. Een ivoren sigarettenpijpje dat ze bedachtzaam tussen haar slanke vingers liet rollen.

Robin zei: 'Iemand is bezig Audrey Hepburn na te doen.'

De jonge vrouw sloeg het ene been over het andere. De jurk kroop bijna tot haar kruis omhoog. Ze deed geen poging hem glad te trekken.

Ik zei: 'Audrey was heel wat subtieler.'

'Dan misschien wel iemand anders uit die tijd. Hé, misschien staat die klerenkast buiten haar wel te bewaken.'

Ik keek de lounge rond. 'Ik zie niemand anders die in aanmerking komt.'

‘Zo’n snoepje en dan helemaal alleen?’

‘Ze wacht op iemand,’ zei ik. ‘Ze kijkt al voor de vijfde keer op haar horloge.’

‘Misschien moest ik daarom wel aan Audrey Hepburn denken. *Roman Holiday*, het arme kleine prinsesje, helemaal alleen.’ Ze lachte en kroop tegen me aan. ‘Moet je ons horen. Zijn we met zijn tweeën, steken we de neus in andermans zaken.’

De jonge vrouw pakte een sigaret, schoof hem in het pijpje, likte aan het ivoren mondstuk voordat ze het tussen haar lippen stak en keek glimlachend omhoog naar de ober.

Hij rommelde in zijn zakken en schudde zijn hoofd. Uit haar tasje kwam een ivoren aansteker tevoorschijn die ze hem voor hield. Hij gaf haar vuur. Ze inhaleerde gretig.

Roken in de horeca is al jaren verboden in Californië. Toen de jonge vrouw in het wit blauwe dampen begon te verspreiden, protesteerde niemand. Nog geen tien tellen later zat iemand anders aan de andere kant van de lounge ook nicotine te inhaleren. Even later lichtten er nog twee oranje puntjes op. En toen vier.

Weldra hing er een nevelige, giftige damp in de lounge, waardoor het vreemd genoeg niet minder aangenaam was om er te vertoeven. De reclameboodschappen waren voorbij. De muzak begon weer. Een of andere imitatie van Roberta Flack die zachtjes werd vermoord.

Robin en ik hadden er al bijna tien minuten gezeten zonder dat Roodjasje, die almaar bij de jonge vrouw in het wit bleef hangen, aandacht aan ons besteedde. Toen ze zich van hem afkeerde en zich concentreerde op haar martini, liep hij terug naar de bar en kletste met de onhandige brunette.

Robin lachte. ‘Ik kan het écht niet meer.’

‘Wil je weg?’

‘En de kans mislopen om kanker te krijgen? Ben je gek?’

‘Oké, ik zal Surfer Joe eens gaan opvoeden.’

‘Kalm aan, schat. Hij worstelt nog met zijn puberteit.’

Toen ik opstond, zei de brunette iets tegen Roodjasje, die zich op zijn hakken omkeerde. Zijn mond vormde geluidloos de letter O.

Grijnzend kwam hij met grote passen op ons af. ‘Hoi, komen jullie net binnen?’

Robin zei: ‘Minuutje geleden.’

‘Fantastisch... eh... oké... Welkom in het Vosburg. Willen jullie tweetjes iets drinken?’

‘Wij tweetjes,’ zei ik, ‘willen graag een Sidecar, op ijs, met een flintertje suiker op de rand, en een Chivas puur, met een glas water ernaast.’

‘Een Sidecar,’ zei hij. ‘Dat is een drankje, toch? Ik bedoel, het is niet een broodje. Want de keuken is in principe gesloten, we hebben alleen nootjes en crackertjes.’

‘Het is een drankje,’ zei ik. ‘Heb je nog wasabi-erwtjes?’

‘Er zijn hier nergens geen groenten meer.’

‘Dat is een snack. Erwtjes met een laagje wasabi eromheen.’

Een lege blik.

Ondanks de zachtjes porrende elleboog van Robin in mijn ribben zei ik: ‘Wasabi is die groene mierikswortel die ze over sushi doen.’

‘O,’ zei hij. ‘We hebben geen sushi.’

‘Doe maar iets wat je hebt dan.’

‘Ik geloof dat we amandelen hebben.’ Hij telde op zijn vingers. ‘Dus dat wordt een champagne en een... Sidecar.’

‘Een Sidecar en een Chivas,’ zei ik. ‘Dat is een blended whisky.’

‘Tuurlijk. Zeker.’ Hij sloeg met een vlakke hand tegen zijn voorhoofd. ‘Ik heb dit nog nooit eerder gedaan.’

‘Je meent het.’

Robin schopte tegen mijn scheenbeen.

‘Een Sidecar,’ zei hij en hij herhaalde het binnensmonds murmelend nog een keer. ‘Ze belden gisteren van het uitzendbureau en zeiden dat er een tent dichtging. Je hebt vijf uur om te zorgen dat je er bent, als je het wilt, Neil. Meestal heb ik werk waar niet gedronken wordt.’

‘McDonald’s?’ zei ik.

Schop, schop, schop.

‘Helemaal in het begin,’ zei Neil. ‘Daarna heb ik twee jaar bij Marie Callender’s gewerkt.’ Grinnikend. ‘Zoveel taart als

je maar naar binnen kunt krijgen, man, ik werd moddervet. Toen raakte ik dat kwijt en heb ik me ingeschreven bij het uitzendbureau en die hebben me hierheen gestuurd. Jammer dat het maar één avond is. Die oude tent hier vind ik cool.’

‘Is het ook. Jammer dat ze de boel gaan slopen.’

‘Jaaa... Maar zo gaat dat, hè? Oude troep wordt opgeruimd.’

‘Je mag ons nu wel die drankjes brengen. En die amandelen, als die er zijn.’

‘De laatste keer dat ik heb gekeken, waren ze er, maar je weet maar nooit.’

Terwijl hij zich omdraaide, zette de jonge vrouw in het wit een oversized zonnebril met een verguld montuur op, met glazen zo donker dat je je niet kon voorstellen dat ze nog iets kon zien. Ze zoog aan haar sigaret, rolde het pijpje tussen haar vingers, strekte de jonge, speelse benen en liet een vingertop langs een fraaie, gladde kin glijden. Likte langs haar lippen.

Roodjasje keek naar haar, aan de grond genageld.

Robin zei: ‘Ze is mooi, Neil.’

Hij keerde zich om. ‘U ook, mevrouw. Hm... O, man, sorry, dat bedoelde ik niet zo. Sorry.’

Robin raakte even zijn hand aan. ‘Geeft niet, joh.’

‘Eh, ik kan maar beter uw drankjes halen.’

Toen hij vertrokken was, zei ik: ‘Zie je wel, dat je het nog steeds kunt?’

‘Waarschijnlijk vergelijkt hij mij met zijn moeder.’

Ik neuriede ‘Mrs. Robinson’. Ze schopte harder tegen mijn scheenbeen. Maar niet zo hard dat het pijn deed. Zo’n ingewikkelde relatie hebben wij niet.